

València, el nostre campió

El València va caure derrotat el passat dia 28 de juny, dimecres, per 3-0 contra el Reial Madrid, a Saint Denis, en la final de la Lliga de Campions, l'antiga Copa d'Europa. Tot i perdre, el club de Mestalla va arribar més lluny que mai: a convertir-se en un dels grans del futbol del vell continent.

Alfredo Di Stéfano va sentenciar, després d'un dels tants partits magistrals del València CF, que certament acostuma a perdre, una màxima que ha quedat per als annals del futbol mundial: aquella que resa "jugàrem com mai i perdérem com sempre". Dimecres de la setmana passada, a París, a la final de la Lliga de Campions, no va ser possible ni això. El València no es va mostrar mai superior al Reial Madrid, ni en cap fase de la finalíssima va intimidar el

contrari. El València no va ser, ni de bon tros, el conjunt que havia meravellat Europa setmanes abans quan va derrotar el Lazio i el Barcelona ni l'ombra de la seua història. La responsabilitat, la inexperiència, la mala sort, la disposició tàctica, la qualitat... tot va jugar a la seua contra en un matx on res no podia fallar i on només l'afició valenciana va saber respondre a les expectatives de la cita esportiva més important del món, potser conscient que una fita com aquella, una fi-

ta amb la història, no arriba cada any.

Abillat de samarreta taronja, el València va saltar al terreny de Saint Denis acomplexat, més pendent del que s'hi jugaven que del transcurs del partit, atemorit pel rival i per la transcendència de la cita i, sobretot, ple de dubtes sobre el seu veritable potencial. La inexperiència en grans finals i la joventut del mig del camp es va deixar notar tot just començar, com també la garra del bregador transalpí, Amedeo Carboni, absent del partit per culpa d'una sanció. Tot això, més la ineficàcia de l'atac valencianista i dues errades defensives de llibre, va ser suficient per donar peu a un Reial Madrid que, acostumat a viure entre els més grans i dotat de magnífiques individualitats, no va perdonar.

El Madrid posava en pràctica així el discurs contrari al del València: una mala temporada i un bon partit bastaven per donar-li el màxim títol continental. Tot just l'anvers del València, que va recollir fruits agres d'una campanya senzillament genial, on la trajectòria a Europa va il·lusionar tota una ciutat i tot un país que no recordava cap èxit internacional des d'aquella Supercopa de l'any 1981, disputada contra el Nottingham Forest.

València i les seues comarques, certament, va entrar en estat d'ebullició el dia que els xotos, tot i perdre al Camp Nou contra el Barça, es van classificar per a la final. Ningú podia donar crèdit al que passava, que amb la filosofia tosca i gens carregada de floritures del míster valencianista, Héctor Cúper, el València aconseguiria participar en la final de la mar de totes les competicions. Però això que semblava somni era una realitat ben palesa. El València, un equip que en vuit dècades de vida no havia fet el salt qualitatiu ni era un gran d'Europa, havia arribat just a temps de disputar-se un lloc entre els elegits. L'orgull d'una ciutat i d'un país, el sentiment més primari d'autoestima, es va disparar des d'aleshores per certificar aquest anhel:

tenir un nom amb lletres d'or a Europa. Les senyeres, els càntics, la il·lusió, les traques, la germanor de les penyes, els comentaris al carrer i als mercats van somoure València i tots els seus pobles, com pocs esdeveniments poden fer-ho.

Cert és que els xotos ja havien tastat les mels d'Europa, que havien guanyat dues Copes de Fires a principis del seixanta, amb Waldo i Guillot de rutilants estrelles, i una Recopa l'any 1980, amb aquella esquadra que formaven Saura, Kempes, Subirats, Solsona, Arias, Tendillo, Botubot, Bonhoff i el gran mïster Di Stéfano. Uns títols que fins fa un mes eren referents crucials per a la història del club de Mestalla i que amb la classificació per a la final van quedar eclipsats. Cert és que la història del València ha tingut també èpoques brillants com en aquella sòrdida dècada de la postguerra quan els xotos es van fer amb tres lligues i dues copes, o amb el regnat de Puchades als cinquanta, o amb la copa del Generalíssimo del 67, o la Lliga de Claramunt l'any 71... Tot això és cert, com ho és que aquest no és ni de bon tros el millor equip de la història dels de Mestalla i que tanmateix ha aconseguit disputar la major fita esportiva del club.

I tal vegada això, aquesta singularitat difícil i complicada, li va pesar al València el passat dimecres, dia 28, quan es va retrobar amb el seu caràcter fatalista

que sol mostrar quan més s'espera de l'equip. Un caràcter típic que semblava mort després de la consecució de la Copa del Rei l'any passat, però que va renàixer per més inri contra el Reial Madrid, contra el viu retrat d'Espanya. Aquesta sensació, només aquesta, de fatalisme va emboirar el gran mèrit que significa el subcampionat d'Europa, obtingut gràcies a Mendieta, Farinós, Kily González i Gerard, la mitja més jove i brillant de la UE, a Claudio López, un dels grans ariets mundials, i a Héctor Cúper, que ha aconseguit així projectar la seua impòluta trajectòria.

I és cert, com diuen els argentins, que *"fue bonito mientras duró"*. El València s'ha llaurat un nom, un prestigi, i té a les mans un futur —conservar la base actual de l'equip— esperançador i amb voluntat d'escometre més gestes, i també d'allargar l'idil·li que manté amb l'afició i d'aprofundir en la sembra d'autoestima que aconsegueix dia a dia amb les seues exhibicions.

El somni s'ha acabat. Els valencians cridaven minuts després de caure derrotats severament per tres a zero: "No passa res, la copa, l'any que ve". I de motius, no es en faltaven, el València té possibilitats i està classificat per a la propera edició de la Lliga de Campions. Un València que l'any vinent només necessita trencar amb el seu particular cal-

vari fatalista que l'atenalla en les grans ocasions per esdevenir l'equip guanyador que la societat valenciana demanda i per representar-la com ho ha fet enguany. Un club, el València, que ha fet d'ambaixador de València arreu d'Europa i que si no passa res l'any vinent farà escoltar a totes les graderies del vell continent el seu crit de guerra: Amunt València!

Salva Giménez

Dalt, Gaizka Mendieta, capità del València, no va poder prendre la copa de campió. A la pàgina del costat, seguidors del València a París. L'afició va ser l'única que va estar a l'altura en aquesta fita històrica.

Servei de canvi d'adreça durant les vacances d'estiu

**Si ets subscriptor d'EL TEMPS,
i te'n vas de vacances aquest estiu,
no perdes el fil**

Si ja saps que seràs fora unes setmanes dels mesos de juny, juliol o agost i no vols perdre el fil d'EL TEMPS, telefona'ns al 902 13 10 25 i comunica'ns l'adreça on vols rebre la revista aquest estiu.